

սին: Բայց յետ գնալոյ այն ութն ոսկւոյն, տակաւին գնաց Ժ. լիտրէի չափ յինէն, գիտելով եւ զայս, զի աժան պրծանք: Եւ է նարդենիս աստ՝ պարապեալ ի կրթումն լրբենւոյ ցոփութեան, ի գայթակղութիւն տեսողաց, զորմէ գրեւոյ վարկանիմ պարոն Յօհաննէան: Նաեւ, վարկեմ թէ ինքն եւս ոչ կամի մնալ աստ. այլ լինելոց է չուառական դէպ ի Լիկուռնայ, զի եւ անդանօր եղելոց մերազնէից եւ այլոց ցոյցէ զինչ ինչ գոլն իւր: Որ եւ ասեմ, շնորհք Տեառն զգաստացուցէ զնա. Ամէն:

Ուստի յետ այսոցիկ ամենից գրեցելոց մեծաւ սիրով զողջոյն մատուցանեմ, համասիրելեաց իմոց եղբարց, որք մենացեալ կան ի ծոց սրբանոցիդ, պերճացեալք տեսականաւ եւ գործնականաւ զօրութեամբ, ուրոյն ուրոյն՝ ըստ պատուոյ, եւ ըստ աստիճանի: Եւ յանձեմ զիս ի գերամաքուր աղօթս համեղբայրութեան ձերում մնալով ըստ ամենայնի պատրաստական ծառայ ծառայիցդ Աստուծոյ

Սարգիս Աբբեպօ. Կեսր.

Յամի Տեառն 1745 եւ ի Նոյեմբերի ամսոյ 27, ի Հռօմ:

Քրիստոսի Ծննդեան եւ Նոր Տարւոյ առթիւ “Յամի Տեառն 1746 ի Յունվարի 1” թուականաւ շնորհաւորական նամակ մ’ալ գրած է (Դիւ. Միւ. Վենետ.) առ Մխիթար Աբբայն, բարձր իմաստներով եւ ճոռոմ բանիւք. սկիզբը գրած է հետեւեալ ոտանաւորը՝

Արմառեմուոյ	Բարձրադիտակ	Սրբաստեղծումն
Բարոքքապիւ	Արմատացեալ Յար	Անշարժ ոռն
Համեղ պտղօք	Առատացեալ	Բախջան սիրոռն
Յարասարթ	Բախարերան	Գեղկատարոռն
Կրօնիւ մարոք	Ռողդադառան, եւ	Սրբաստոռն
Չիր քան զքեզ	Եղամեծար այր	Իմաստոռն: